νηγυρικῶς στὸ τραῖνο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὰ Γαλλοϊταλικὰ σύνορα... Κομήθηκαν ἀναπαυτικὰ καὶ μὲ ὅλο τους τὸ τουπὲ σ' ἕνα πολυτελὲς κομπαρτιμὰν τοῦ Βαγκὸν-λί, καὶ κατὰ τὰ ξημερώματα ἔφτασαν στὴ Μοντάνα... Στὰ σύνορα!...

Στιγμὲς ἀγωνίας καὶ λαχτάρας πλέον.... Ἀτελείωτες ἐπισκέψεις ἀπ' τοὺς Γαλλοϊταλοὺς τελωνειακοὺς ὑπαλλήλους... Ἄλλη τρομακτικὴ ἀγωνία, ἡ χειρότερη αὐτή, ἀπ' τὴν ἐξέτασι τῶν διαβατηρίων τους. Ἔβλεπαν καὶ οἱ δυό τους τοὺς εἰδικοὺς ἐλεγκτὰς τῶν συνόρων σὰν ἀρχαγγέλους τοῦ Θανάτου, καθὼς ψαχούλευαν μὲ τὴ διαπεραστικὴ ματιά τους καὶ μὲ τὶς ἀπότομες ἐρωτήσεις τους τὶς ταραγμένες των ψυχές...

Οὔφ!... Ἀνακούφισις... Λυτρωμός... Καθησυχασμένοι οἱ ἐλεγκταὶ ἀπ' τὴν προσωπικότητα τοῦ πασίγνωστου Λαμπρυγιέρ, ἄφησαν, τέλος, ἐλεύθερο κι' αὐτὸν καὶ τὸν σύντροφό του τὸν ψευδο-Βόλφ!...

Τὸ τραῖνο σφύριξε... Ξεκίνησε... Καί, ἐλεύθεροι πειά, δίχως καμμιὰ ἀνησυχία οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ξεχωριστοὶ τύποι, ὁ ἱπποτικὸς δημοσιογράφος κι' ὁ ἀμείλικτος ἐκδικητὴς σπαραγμένων ἀπ' τὴν τυραννία ὁμοφρόνων του, ταξείδευαν ἐπὶ τοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους. Κατέβηκαν στὸ Μιλάνο... Ἄλλαξαν τραῖνο γιὰ τὴν Τεργέστη κι' ἀπὸ κεῖ, τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης μέρας, ὁ Παδλέφσκι, μὲ τὸ πλαστὸ διαβατήριό του ὡς ἰατρὸς Βόλφ, κανονικὰ θεωρημένο πειὰ ἀπ' τὸν 'Αμερικάνο πρόξενο, ἐπιβιβάστηκε στὸ πρῶτο βαπόρι γιὰ τὴν 'Αμερικὴ κι' ἔφτασε στὸν Νέο Κόσμο σῶος κι' ἀσφαλής!...

Τρεῖς μέρες ἔπειτα ἀπ' τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ γεγονότα, καὶ ἀκριβῶς δεκαπέντε μέρες μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ρώσσου στρατηγοῦ, δημοσιεύτηκε στὴν «Ἐκλαίρ» ἡ καταληκτικὴ περιπέτεια τοῦ Ζώρζ ντὲ Λαμπρυγιέρ... Μαντεύουν εὔκολα οἱ σημερινοὶ νεαροὶ ἀναγνῶσται μας, καὶ θυμοῦνται ἀσφαλῶς οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι, τί ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι προξένησε στὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη τὸ ἀσυνήθιστο αὐτὸ πραξικόπημα τοῦ ἐκλεκτοῦ Γάλλου δημοσιογράφου...

Κατ' οὐσίαν ἡ ὑπόθεσις ἦταν ἐν τάξει... Ὁ Παδλέφσκι ἦταν πολιτικὸς ἐγκληματίας. Τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ποὖγινε ἡ δολοφονία, ἐθεωρεῖτο ὡς ρωσσικὸ ἔδαφος. Ρῶσσος ἐπίσης ἦταν καὶ τὸ θῦμα τῆς δολοφονίας... Τὸ γαλλικὸ ἔδαφος ἐθεωρεῖτο ὡς ἄσυλο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιὰ τὰ πολιτικὰ ἀδικήματα πάσης φύσεως...

Ἔμενε ὅμως ἡ ὑπόθεσις τοῦ πλαστοῦ διαβατηρίου καὶ τὸ ρεζίλεμα τῆς Ἐξουσίας, γιατὶ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ πιαστῆ ὁ δολοφόνος καὶ νὰ γίνῃ κανονικὴ ἀπέλασίς του ἀπ' τὶς γαλλικὲς ἀρχές, ἔξω τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας, ἀπὸ λεπτότητα διπλωματικὴ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Τσάρου...

Ἄρπαξε λοιπὸν ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς τὸν Ζώρζ ντὲ Λαμπρυγιὲρ ἀπ' τὸ αὐτὶ καὶ τὸν κάθησε στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου... Ἡ δίκη ἦταν σύντομη, ἀλλὰ προκάλεσε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον... Ὁ τολμηρὸς καὶ ἱπποτικὸς δημοσιογράφος καταδικάστηκε ἀπ' τὸ Πλημμελειοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα σὲ 13 μηνῶν φυλακή!...

Ἐννοεῖται ὅμως πὼς ἔπειτα ἀπὸ 6 ἑβδομάδες πῆρε χάρι γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Μ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΙ' Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ὁ Μέγας Φρειδερῖκος συνήθιζε, ὅταν δὲν εἶχε ἄλλη δουλειά, νὰ κόβῃ βόλτες μέσα στὰ περίφημα ἀνάκτορα τοῦ Πότσδαμ.

Μιὰ μέρα λοιπὸν πού, κατὰ τὴ συνήθειά του, περπατοῦσε μέσα στ' ἀνάκτορα μὲ τὰ χέρια πίσω στὴν πλάτη του, εἶδε μέσα στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων ἕναν ἐργάτη σκαρφαλωμένο σὲ μιὰ σκάλα, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ ξεκρεμάσῃ τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου καὶ βασανιζόταν χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὰ καταφέρῃ.

Ὁ Μέγας Φρειδερῖκος, μὲ τὴν καλωσύνη ποὺ τὸν χαρακτήριζε, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὴ σκάλα, ξεκρέμασε τὸ ρολόϊ καὶ τοῦ τὸδωσε.

Ὁ ἐργάτης, κατακόκκινος ἀπὸ τὴ ντροπή του, τὸν εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἔγγραφα ποὺ διάβαζε κάθε πρωῒ ὁ Μ. Φρειδερῖκος, βρῆκε καὶ μιὰ ἀναφορὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας γιὰ κάποιον λωποδύτη ποὺ εἶχε συλληφθεῖ μ' ἕνα μεγάλο ρολόϊ κλεμένο ἀπ' τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πότσδαμ.

Γελῶντας τότε ὁ Μέγας Φρειδερῖκος, πῆρε τὴν πέννα κι' ἔγραψε στὸ περιθώριο τῆς ἀναφορᾶς:

«Ν' ἀφεθῇ ἐλεύθερος, γιατὶ εἶχε ὡς συνεργὸ στὴν κλοπὴ τὸν Αὐτοκράτορα».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ἐκεῖνος ποὺ γι' ἀσήμαντη ἀφορμὴ ἔπαψε νὰ εἶναι φίλος σου, ποτὲ δὲν ἦταν φίλος σου πραγματικός.

Γαλλική.

Ὅποιος ἔχει παραπολλοὺς φίλους, εἶνε ἢ παραπολὺ πλούσιος, ἢ παραπολὺ φτωχός.

Ἰσπανική.

Ὅποιος εἶνε φίλος τοῦ ἑαυτοῦ του, εἶνε φίλος καὶ μ' ὅλους τοὺς γνωστούς του.

Σενέκας.

ΤΑ ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΑ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΑΙΣΤΗΣΙΑ

Τὰ γιορτινά μου ντύθηκα γιὰ λόγου σου, καμάρι μου,
τὸ θαλασσὶ πουκάμισο, τὸ κρεμεζὶ ζουνάρι μου
κι' ἔβαλα στὴν κουμπότρυπα τὸ παρδαλὸ γαρύφαλο,
μὰ πάλι στῆς σκληρότης σου νανάγησα τὴν ὄψαλο...
Κι' εὐτὺς τραβῶ στὸ καρσινὸ κρασοπουλειὸ τοῦ Ζάννουλα,
σπάω τὸ ποτῆρι καὶ κολλῶ τὸ στόμα μου στὴν κάνουλα
κι' ἔρχομαι καὶ σοῦ τραγουδῶ κάτου ἀπ' τὸ παραθύρι σου
κι' ἀπὸ τὴ ζούλεια στὸ κλουβὶ σκάνει τὸ καναρίνι σου!...
Καὶ στὸ μακροκατάληχτο τὸν ἀμανέ, ποὺ πλήγωνε,
ἄνοιξε τὰ παράθυρα ἡ γειτονιὰ καὶ λίγωνε...
Μονάχα ἐσὺ δὲ μ' ἔννοιωσες, γιατὶ ἄλλαξες τὸ λοῦστρο σου,
γιατὶ μοῦ ξευγενίστηκες καὶ χάλασες τὸ γοῦστο σου!...

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Πῆγα στὴ χαρτομάντισσα
—ἄκου ρὲ ποῦ κατάντησα!
γιὰ νὰ μοῦ πῇ τί σκεύεσαι
καὶ μὲ ποιὸν σακκουλεύεσαι...
Ἐφτὰ σπαθὶ τὸ σπίτι σου
—θαρρῶ σὲ τρώει ἡ μύτη σου.
γιατ' εἶπε — καὶ δὲ ντρέπεσαι!...
κρυφὰ κάποιον πῶς δέχεσαι.
Εἶπε πὼς ἀνταμώνεσαι,
μ' ἕνα ψηλὸ κουπάτονε
καὶ πὼς γλυκολιγώνεσαι.
—ἂν εἶνε ὁ Βάγγος κλαύτονε!
Στεφάνι, λέει. — Τὴν πίστι σου!
μ' αὐτὸν μέσα στὸ σπίτι σου.
—Τ' ὁρκίζω στὴ φιλία σου,
πὼς θάν' γιὰ τὴν κηδεία σου!
Πόρτα ψηλή, ρὲ γκόμενα,
πὼς θἄμπω, λέει, μ' ὁρίζεται
καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα
πάλι Τσυγγρὸς μυρίζεται...
Μαζέψου καὶ φρονίμεψε,
κάνε μου αὐτὸ τὸ θέλημα,
γιατί, ἂν μπῶ μέσα, πίστεψε,
δὲ θἄμπω γιὰ πλημμέλημα!...

ΘΑΛΑΣΣΑ

Τἄκανα πάλι θάλασσα,
γιὰ μὲ μιλάει ἡ γειτονιά,
τὴ τζαμαρία χάλασα
τοῦ Βάγγου, μὲ μιὰ σαγωνιά...

Κάτι γιὰ σένα μίλησε
μ' ἄλλοιῶς τὸ πῆρα ἐγὼ ποὺ λές,
μὰ πρὶν τὸ σώσει κύλησε
κορώνα γράμματα, ὁ χαλές.

Κι' ἀκόμα μὲ μιὰ δεύτερη
ἀριστερὴ κι' ἐλέφτερη,
ποὺ ἄστραψε καὶ βούισε
ζυγιάστηκε καὶ μπρούμισε...

Κι' ὅταν γιὰ τὸ κονάκι του
τὸ βράδυ κατηφόρησε,
τὸν εἶδε τὸ μεράκι του
καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε!...

Η ΓΙΑΓΙΑ

Μὲ τὸν Πίπη νὰ φιλέται μιὰν αὐγοῦλα,
τὴ γγονή της εἶχε πιάσει ἡ Βαγγελιά,
(ποιὸς νὰ τὤλεγε, ποτέ, γιὰ τὴ Φανοῦλα!...),
στὸ λιβάδι, πίσω ἀπὸ μιὰ μεσπολιά.

—Μπᾶ!... ἀγάπες ἀπὸ τώρα νὰ ζητάη...
μουρμουρίζει, μὲ βραχνόσωρτη λαλιά,
τὴν ὀργή της ὅμως ξάφνου σταματάει,
ἕνα βλέμμα της στὴν ἴδια μεσπολιά.

Μιὰ καρδοῦλα στὸν κορμό της χαραγμένη,
ἀπὸ χρόνια κι' ἕνα βῆτα μ' ἕνα νί,
κάποια ἀγάπη τῆς θυμίζουν ξεχασμένη,
μιὰν αὐγοῦλα φέρνοιν πίσω μακρινή...

—Τί δὲν κάνει πάντα, λέει, ὅπου ἀγαπάει...
μὲ χαμόγελο γυρνῶντας στὰ παληά.
—Θεὸς σχωρέστονε τὸ Νάνη!... Καὶ σχωράει
τῆς γγονοῦλας της μαζὺ καὶ τὰ φιλιά...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΑ ΔΙΜΙΜΗΤΑ

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Τρεῖς τερατολόγοι ζωγράφοι συζητοῦν περὶ φυσικότητος τῶν εἰκόνων των.

Ὁ πρῶτος. — Ἐχρωμάτισα, λέει, προχτὲς ἕνα κομμάτι ξύλο, μὲ χρώματα μαρμάρου, ἀλλὰ τόσο φυσικά, ὥστε ἅμα τὸ ἔριξα μέσα στὸ νερό... πῆγε εὐθὺς στὸν πάτο, σὰν νάταν ἀληθινὸ μάρμαρο!...

Ὁ δεύτερος. — Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα. Ἐγὼ ἔβαλα τὸ θερμόμετρο κοντὰ στὴν εἰκόνα μου ἐκείνη ποὺ παριστάνει ἕνα χιονισμένο τοπεῖο, κι' ἀμέσως ὁ ὑδράργυρος... κατέβηκε 10 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν!

Ὁ τρίτος. — Καὶ τὰ θεωρεῖτε σπουδαῖα αὐτὰ τὰ πράγματα; Ποῦ νὰ ἰδῆτε τὸ πορτραῖτο τοῦ κυρίου Κοκοράκη ποὺ τέλειωσα πρὸ ἑνὸς μηνός! Τὸ πρόσωπό του εἶνε τόσο ζωντανό, ποὺ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἀναγκάζομαι νὰ... τοῦ ξυρίζω τὰ γένεια!...